

Sprookjes

van de gebroeders Grimm

Roodkapje

Sneeuwitje

De wolf en de zeven geitjes

Assepoester

Hans en Grietje

Het dappere kleermakertje

De kikkerkoning

De Bremer stadsmuzikanten

Repelsteeltje

Klein Duimpje



Sprookjes

van Hans Christian Andersen

Het meisje met de zwavelstokjes

De dennenboom

De varkenshoeder

Het tinnen soldaatje

De kleine zeemeermin

Het herderinnetje en de schoorsteenveger

De nachtegaal van de keizer

Het lelijke jonge eendje

De nieuwe kleren van de keizer

De sneeuwkonigin



Roodkapje





Er was eens een klein, lief meisje. Ze hield van iedereen, maar het meest van haar grootmoeder.

Van haar had ze eens een mutsje van rode stof gekregen, dat het meisje heel goed stond. Omdat ze niets anders meer wilde dragen, werd ze door iedereen Roodkapje genoemd.

Op een dag zei haar moeder: 'Kom Roodkapje, hier is een koek en een fles wijn, die je naar grootmoeder moet brengen. Ze is ziek en zwak en ze zal hier heel blij mee zijn. Kleed je netjes aan en zorg dat je al op weg bent vóór het te warm wordt. Als je in het bos bent, moet je zorgen dat je niet van

de weg afdwaalt, anders zou je vallen en dan zou de fles wijn kunnen breken.

Als je in de hut komt, vergeet dan niet 'goedemorgen' te zeggen en ga niet meteen overal rondsnuffelen.'

'Ik zal het heus allemaal goed doen', beloofde Roodkapje. Moeder liep met haar dochter mee tot aan het tuinhek en bleef haar nawuiven, tot ze bij de eerste bocht in de weg uit het oog verdween.

De zon scheen warm vanuit een blauwe hemel, de vogels tsjilpten hun ochtendliedje en Roodkapje voelde zich echt opgewekt. Aan haar arm droeg ze een mandje met geschenken voor grootmoeder.





Grootmoeder woonde verderop in het bos en je moest wel een half uur lopen voor je het rode dak van haar huisje door de bomen kon zien.

Toen Roodkapje het bos in liep, ontmoette zij de wolf. Het meisje wist niet wat voor slecht dier dat was en daarom was ze er ook helemaal niet bang voor.

‘Goedemorgen, Roodkapje’, zei de wolf vriendelijk.

‘Goedemorgen, meneer de wolf’, antwoordde Roodkapje beleefd.

‘Waar moet jij zo vroeg naartoe?’ vroeg de wolf.

‘Naar grootmoeder’, antwoordde Roodkapje.

‘Wat heb je daar in dat mandje?’ wilde de wolf weten.

‘Koek en een fles wijn’, zei het meisje.

‘We hebben gisteren wat gebakken voor mijn zieke grootmoeder, zodat ze vlug beter kan worden.’

‘Zeg, Roodkapje,’ vroeg de wolf nieuwsgierig, ‘waar woont je grootmoeder eigenlijk?’

‘Nog een kwartiertje verder lopen in het bos, onder de drie grote eiken, daar staat haar huis’, zei Roodkapje. De slechte wolf dacht bij zichzelf: ‘Dat kleine, jonge ding zal me nog veel lekkerder smaken dan het oudje. Maar ik moet zo slim zijn dat ik ze allebei te pakken krijg.’



